

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200103
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200103.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu) : Q. Y. K. XX.XX.XXXX, s miestom podnikania Za vrškom č. 685, Nižná, IČO: 35 015 284, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou CHARGE DAVOUÉ UJ, s.r.o., so sídlom Zlatovská č. 1279/22, Trenčín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1778534/2015 zo dňa 16.12.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/16/2016-85 zo dňa 8.11.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/16/2016-85 zo dňa 8.11.2016 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. 20S/16/2016-85 zo dňa 8.11.2016 podľa § 190 SSP zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1778543/2015 zo dňa 16.12.2015. Správny súd nepriznal náhradu trov konania žalobcovi a ani žalovanému.

2. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina pobočka Dolný Kubín, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2010 v sume 32.283,93 €.

3. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutia ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v rozsahu a dôvodov uvedených v žalobe, pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie aj postup je zákonný, a

preto žaloba bola zamietnutá s poukazom na nasledovné dôvody: Správca dane v napadnutom rozhodnutí uviedol, že neuznal daňovému subjektu v podanom daňovom priznaní k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2010 daňové výdavky v sume 174.314,26 €, a to výdavky za reklamnú kampaň v sieti súkromných rozhlasových staníc vo výške 161.500 €, fakturované spoločnosťou M+R RADIOSERVIS, s.r.o., Bánovce nad Bebravou a vo výške 4.389,72 € spojené s používaním osobného motorového vozidla Š. E. D. v roku 2010 na služobné cesty do Českej republiky. Predmetom fakturácie bola reklamná kampaň v sídle súkromných rozhlasových staníc vo výške 161.500 €, ktorá mala byť realizovaná v roku 2010 na základe jednotlivých faktúr zo dňa 15.7.2010, 15.10.2010, 15.11.2010 a 15.1.2011. Prílohou faktúr boli mediálne plány v sieti súkromných rozhlasových staníc, na základe ktorých si Q. Y. objednal realizáciu reklamnej kampane takto: 500 objednaných bodov od 10.5.2010 do 30.6.2010 (príloha k faktúre zo dňa 15.7.2010), 250 objednaných bodov od 1.7.2010 do 30.9.2010 (príloha k faktúre zo dňa 15.10.2010), 150 objednaných bodov od 1.10.2010 do 31.10.2010 (príloha k faktúre zo dňa 15.11.2010) a 357 objednaných bodov od 1.11.2010 do 31.12.2010 (príloha k faktúre zo dňa 15.1.2011). V mediálnych plánoch (nie je uvedený dátum ich vyhotovenia) je uvedené, že fakturácia je dohodnutá po ukončení vysielania reklamnej kampane. Zároveň sa v jednotlivých mediálnych plánoch uvádza, že sú prílohou k jednotlivým faktúram. Žalovaný poukázal na to, že v mediálnych plánoch, ktoré mali byť vyhotovené pred samotným dodaním služby a pred jej fakturáciou (ako to vyplýva z výpovede svedka Q. V., konateľa dodávateľa), sa uvádzajú čísla faktúr, ktoré boli vyhotovené až následne za služby dodané v roku 2010. Okrem toho medzi daňovým subjektom a spoločnosťou M+R RADIOSERVIS, s.r.o. bola uzavretá zmluva o mediálnej spolupráci č. MR/2010/013 zo dňa 7.5.2010 o tvorbe a odvysielaní reklamy prostredníctvom siete súkromných rozhlasových a televíznych staníc vrátane reklamno - propagačných akcií. Zmluvné strany sa dohodli na celoročnej reklamnej kampani pre rok 2010 v nestanovenom objeme a v nestanovených konkrétnych termínoch. Správca dane vzhľadom na predložené doklady vykonal šetrenie vo veci reálnosti odvysielania reklamnej kampane v sieti súkromných rozhlasových staníc podľa vyššie uvedených faktúr. Požiadal Daňový úrad Trenčín o vypočutie svedka Q. V., konateľa spoločnosti M+R RADIOSERVIS, s.r.o. v období od 26.3.2010 do 14.6.2011. Podľa odpovede č. 9300402/5/3713720/2012, doručenej správcovi dane dňa 17.12.2012, Q. V. bol vypočutý ako svedok dňa 12.12.2012 Q. Y. nevyužil právo zúčastniť sa výpovede tohto svedka. Do zápisnice o ústnom pojednávaní č. 9300402/5/3702473/2012 uviedol, že spoločnosť M+R RADIOSERVIS, s.r.o. mala zabezpečiť pre Q. Y. reklamnú kampaň v sieti rozhlasových staníc HIT FM rádio a Žilinské rádio ZET. Podľa vyjadrenia Q. V. spoty pre Q. Y. vyrábal. Pri obchodných jednaniach vo veci zabezpečenia reklamnej kampane mal jednáť so spoločnosťou SPINOZA, s.r.o. s V. Z. a za spoločnosť RM PROGRES, s.r.o. s Q. W.. Výsledky šetrenia v spoločnosti SPINOZA, s.r.o. vo veci preverenia reálnosti odvysielania reklamnej kampane v sieti súkromnej rozhlasovej stanice HIT FM rádio uviedol správca dane v odpovedi č. 9310401/5/1736323/2013 doručenej dňa 13.5.2013. Podľa predmetnej odpovede bola spísaná s bývalým konateľom spoločnosti SPINOZA, s.r.o. Q. Z. (konateľ bol od 8.6.2006 do 23.4.2013) dňa 6.5.2013 zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9310401/5/1722918/2013. 2012 Q. Y. nevyužil právo zúčastniť sa výpovede tohto svedka. Daňový úrad v Trenčíne vykonal dňa 23.5.2013 na adrese Nám. SNP 1, Partizánske miestne zisťovanie vo veci preverenia sídla spoločnosti SPINOZA, s.r.o., z ktorého spísal zápisnicu o miestnom zisťovaní č. 9310401/5/2153215/2013. Predmetným miestnym zisťovaním bolo zistené, že na predmetnej adrese vlastník nehnuteľnosti Obchodné domy PRIOR STRED, a.s. mal so spoločnosťou SPINOZA, s.r.o. uzatvorenú zmluvu o nájme nebytových priestorov č. 61/07/01 zo dňa 21.8.2001, pričom nájomný vzťah bol ukončený zo strany prenajímateľa výpoveďou dňa 30.4.2007. Nová zmluva o prenájme nebytových priestorov s uvedenou spoločnosťou uzatvorená nebola, to znamená, že spoločnosť SPINOZA, s.r.o. sa na adrese Nám. SNP 1, Partizánske nenachádza. Ďalšie šetrenie správca dane vykonal v súvislosti s rozhlasovou stanicou Žilinské rádio ZET, majiteľom ktorého v roku 2010 bola spoločnosť RM PROGRES, s.r.o., Bratislava a predvolal Q. W. na Daňový úrad Žilina, pobočka Dolný Kubín vo veci preverenia obchodných vzťahov spoločnosti RM PROGRES, s.r.o. v zdaňovacom období roku 2010. Správca dane oznámil všetky výsledky šetrenia daňovému subjektu - Q. Y. v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 9511401/5/3353494/2013 spísanej dňa 11.7.2013. Daňový subjekt - Q. Y. sa písomne vyjadril k zisteným skutočnostiam a to, že k daňovej kontrole predložil dôkazy, účtovné doklady, vrátane faktúr, spoločnosti M+R RADIOSERVIS, s.r.o. riadne zaplatil a na nosiči médií správcovi dane predložil vyrobené reklamné spoty, dokazovanie správcu dane je podľa neho

nad rámec a rozsah daňovej kontroly nevyhnutnej na dosiahnutie účelu pre správne zistenie dane u neho ako daňového subjektu.

4. Súd ďalej uviedol, že vo vzťahu k neuznaným výdavkom spojeným s používaním osobného motorového vozidla bolo preukázané, a to kontrolou dokladov o nákupe pohonných hmôt z čerpacích staníc Slovnaft, a.s., v Nižnej nad Oravou a porovnaním týchto dokladov s evidenciou jász pre uvedené vozidlo, že daňový subjekt v evidenciách vo viacerých prípadoch vykazoval priebeh zahraničných služobných ciest v rovnakých dátumoch a časoch, kedy na čerpacích stanici Slovnaft, a.s., Nižná nad Oravou zároveň nakupoval pohonné hmoty. Uskutočnenie týchto zahraničných pracovných ciest spochybňuje skutočnosť, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o viacdňové zahraničné služobné cesty, z ktorých neexistuje žiaden doklad o ubytovaní, ani iný doklad preukazujúci skutočnosť, že daňový subjekt zahraničné služobné cesty realizoval.

5. Správny súd uviedol, že čo sa týka námietky žalobcu, že daňová kontrola je nezákonná pre nedodržanie jej maximálnej dĺžky, vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Zo správneho spisu jednoznačne vyplýva, že daňová kontrola sa začala 26.6.2012 a ukončená bola dňom doručenia protokolu dňa 2.1.2014. Daňová kontrola bola prerušená od 19.4.2013 do 12.11.2013; teda po zohľadnení doby prerušenia bola daňová kontrola ukončená v zákonnej lehote. Súd zároveň poukázal na to, že v tejto námietke žalobca neuviedol, že daňová kontrola bola prerušená, hoci o jej prerušení mal objektívnu vedomosť (ako vyplýva aj z jeho ďalších námietok, týkajúcich sa prerušenia daňovej kontroly), preto túto vyhodnotil ako účelovú.

6. Súd aj ďalšie procesné námietky uvedené v žalobe, že bolo porušené právo žalobcu klásť svedkom otázku, a to svedkyni Q.Y. S. (správne malo byť uvedené Z. S.), ktorej výsluch sa mal uskutočniť 27.11.2012 a výsluch daňového subjektu RM PROGRES, s.r.o., ktorý sa mal uskutočniť 30.1.2013 považoval za nedôvodné. Uviedol, že zo správneho spisu totiž vyplýva, že Z. S. sa správcovi dane nepodarilo vypočítať vôbec, teda výsluch nebol realizovaný. Rovnako v súvislosti s predvolaním daňového subjektu RM PROGRES, s.r.o. na deň 30.1.2013 nedošlo k svedeckej výpovedi žiadnej fyzickej osoby za túto obchodnú spoločnosť, preto žalobca nebol ukrátený na žiadnych svojich subjektívnych právach, teda ani na práve klásť svedkom otázku.

7. K námietke žalobcu k prekladaniu dôkazov z iných daňových konaní súd uviedol, že v zmysle § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz môže použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecnými záväznými právnymi predpismi. Dôkazy z iných daňových konaní (aj zápisnice o výsluchu svedkov, ktoré boli realizované v iných daňových konaniach) boli použité ako listinné dôkazy, teda nie ako dôkazy výsluchom svedkov. S týmito listinnými dôkazmi bol daňový subjekt riadne oboznámený a mohol sa k nim vyjadriť. Zoznam všetkých použitých listinných dôkazov je predmetom úradného záznamu zo dňa 18.11.2013, ktorý tvorí súčasť správneho spisu, ako aj všetky listinné dôkazy použité v tomto daňovom konaní.

8. Ďalšia námietka spočívala v tom, že výsluch svedka Q. Z. bol vykonaný nezákonne v čase, keď daňová kontrola bola prerušená, rovnako aj miestne zisťovanie preverovania sídla spoločnosti SPINOZA, s.r.o. dňa 23.5.2013. Aj túto v plnom rozsahu vyhodnotil ako nedôvodnú. Dožiadanie správcu dane dožiadateľnému daňovému úradu bolo vypracované dňa 17.12.2012, t.j. pred prerušením daňovej kontroly, pričom správca dane nemohol ovplyvniť termín samotného uskutočnenia dožiadania dožiadateľným orgánom (o samotnom výsluchu uvedeného svedka bol žalobca riadne upovedomený). Dožiadanie správcu dane vo vzťahu k vykonaniu miestneho zisťovania spoločnosti SPINOZA, s.r.o. bolo datované dňom 15.5.2013, avšak nebolo realizované v rámci tohto daňového konania, t.j. preverovania dane z príjmov fyzických osôb na rok 2010, ale sa týkalo daňového konania na DPH. Daňová kontrola týkajúca sa DPH nebola predmetom prerušenia rozhodnutím zo dňa 15.4.2013, ktorým rozhodnutím sa prerušila daňová kontrola vo veci dane z príjmov fyzických osôb; to znamená, že dožiadanie mohlo byť

vykonané, keďže sa týkalo iného daňového konania. Následne boli jeho výstupy ako listinné dôkazy použité v konaní ohľadne dane z príjmov fyzických osôb na rok 2010 rovnako ako iné listinné dôkazy z iných daňových konaní.

9. Námietky týkajúce sa nedostatkov odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia, boli súdom rovnako vyhodnotené ako nedôvodné. Prvostupňové správne rozhodnutie je riadne odôvodnené, nachádza sa v ňom riadne hodnotenie dôkazov, pričom správny súd poukázal na to, že túto námietku v odvolaní žalobca neuviedol. Vo svojom odvolaní voči - podľa neho v žalobe tvrdenému nedostatočne odôvodnenému - prvostupňovému rozhodnutiu vôbec nenamietal jeho nedostatok dôvodov a riadne podal odvolanie vo veci samej. To znamená, že žalobca nemal problém so zistením a identifikovaním dôvodov prvostupňového správneho rozhodnutia a využil proti nemu procesnú obranu (odvolanie), ktoré nebolo odôvodnené nemožnosťou zistenia, z akých dôvodov došlo k neuznaniu daňových výdavkov, ale naopak bolo odôvodnené meritórne. Samotné prvostupňové rozhodnutie obsahuje vyhodnotenie dôkazov na stranách 9 až 17 svojho rozhodnutia. Podrobne vyhodnotilo svedecké výpovede jednotlivých svedkov (Q. W., Q. V., Q. Z.), ako i výsledky jednotlivých miestnych zisťovaní vo vzťahu k subdodávateľom žalobcu.

10. Ďalšia námietka spočívala v tom, že podľa názoru žalobcu tento predložil všetky dôkazy, ktoré potvrdzujú dodanie služby a dokazujú preukázateľnosť a vierohodnosť predložených faktúr, teda podľa neho žalovaný nesprávne vyhodnotil zhromaždené dôkazy v neprospech žalobcu. Súd k tomu uviedol, že všetky predložené dôkazy zo strany žalobcu (faktúry s výdavkovými pokladničnými dokladmi, mediálnymi plánmi a CD nosič s reklamným spotom) nepostačujú na prijatie záveru o preukázaní reálnej existencie odvysielania reklamnej kampane deklarovanej na faktúrach od spoločnosti M+R RADIOSERVIS, s.r.o. Samotné faktúry sami o sebe nepostačujú na to, aby bola preukázaná skutočná realizácia celej reklamnej kampane, pretože faktúry sami o sebe potvrdzujú len formálnu stránku zdaniateľného obchodu. Pokladničné doklady preukazujú, že faktúry boli vyplácané v hotovosti, čo vo svojej podstate znamená, že existujú odôvodnené pochybnosti o vyplatení faktúr - vyplatenie nebolo podložené objektívnymi dôkazmi napr. výpismi z účtov alebo dôkazmi, z ktorých by vyplývalo čerpanie finančných prostriedkov na vyplatenie faktúr - súd pritom poukazuje na vysoké čiastky, ktoré mali byť týmto spôsobom vyplatené (59.500 €, 29.750 €, 17.850 €, 85.085 €). Taktiež mediálne plány nepreukazujú reálne odvysielanie reklamnej kampane v jednotlivých dňoch a hodinách s konkrétnym obsahom jednotlivých reklamných spotov, keď mediálne plány sú všeobecné, nedeklarujú konkrétne reklamné spoty, nie sú datované. Okrem toho sa vyskytla logická vada medzi ich písomným vyhotovením a svedeckými výpoveďami zhromaždenými v daňovom konaní, keď na jednej strane podľa ich obsahu tvorili prílohu k jednotlivým faktúram a na druhej strane podľa svedeckých výpovedí mali byť vyhotovené pred samotnou fakturáciou tak, aby bolo z nich zrejmé obsah jednotlivých reklamných spotov. Samotné mediálne plány tak, ako boli vyhotovené, teda ako prílohy k jednotlivým faktúram nemajú žiadnu vypovedaciu a preukaznú hodnotu a nie sú dôkazom o reálnom uskutočnení konkrétnej reklamnej kampane, teda nie sú dôkazom o realizácii konkrétnej služby.

11. Vo vzťahu k ďalšej námietke - neuznaniu výdavkov vo vzťahu k zahraničným pracovným cestám. Správne orgány dostatočným spôsobom odôvodnili, z akého dôvodu neuznali žalobcovi jeho výdavky spojené s týmito zahraničnými cestami. Samotný reálny výkon zahraničných služobných ciest bol totiž spochybnený z dôvodu, že podľa evidencie jász všetky v protokole uvedené zahraničné služobné cesty do miest Ostrava, Olomouc, Prostějov, Hodonín, Opava, či Makov daňový subjekt absolvoval v rovnakých dátumoch a časoch, kedy na čerpacej stanici Slovnaft, a.s., Nižná nad Oravou nakupoval pohonné hmoty. Ďalej z týchto zahraničných pracovných ciest neexistuje žiaden doklad, ktorý by preukazoval ich skutočnú realizáciu. Takýto hodnoverný doklad mal predložiť žalobca v rámci jeho dôkazného bremena v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku, avšak on sám toto dôkazné bremeno neuniesol; pritom tvrdil, že sa malo jednať o viacdňové zahraničné služobné cesty, a teda, ak by skutočne boli realizované, bolo nepochybne v možnostiach žalobcu predložiť dôkazy o ich realizácii (napr. dôkazy o úhrade ubytovania, resp. rezervácii ubytovania, atď.). Daňový subjekt bol správcom dane vyzvaný, aby preukázal ním tvrdené skutočnosti. Jediný dôkaz, ktorý žalobca predložil, a to potvrdenie zo dňa 15.10.2012, správca dane vyhodnotil ako nehodnoverný dôkaz, keď takéto potvrdenie

vystavené viac ako dva roky po tvrdených zahraničných pracovných cestách nebolo podložené žiadnymi ďalšími objektívnymi dôkazmi, či už o skutočnej účasti žalobcu na obchodných rokovaníach, samotnom uskutočnení týchto rokovaní a tiež ohľadne využitia jeho osobného motorového vozidla na prepravu na ne. Okrem toho, že toto potvrdenie je len všeobecného charakteru (rokovania sa mali týkať „vzájomnej spolupráce“), týkalo sa len deklarovaných ciest do Olomouca, Prostějova, Hodonína a Ostravy, daňový subjekt si však uplatňoval daňové výdavky aj za cesty do Makova a Brna. Žiadne hodnoverné dôkazy žalobca nepredložil, a preto jeho žalobná námietka, že v tomto ohľade (na preukázanie tvrdení žalobcu) mal byť činný správca dane a z vlastnej iniciatívy tieto dôkazy zabezpečiť, je požiadavka nad rámec Daňového poriadku.

12. Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia žalovaného, k tejto námietke súd uviedol, že ani v rozhodnutí žalovaného nechýba hodnotenie dôkazov, či už listinných, svedeckých výpovedí, a to jednotlivo ani vo vzájomnej súvislosti. Žalovaný detailne rozobral všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní žalobcu a tieto riadne vyhodnotil, pričom dbal na to, aby jeho rozhodnutie bolo prehľadné a malo všetky náležitosti správneho rozhodnutia vydaného v daňovom konaní. Vyhodnotil jednotlivé svedecké výpovede svedkov Q. V., Q. Z., ako aj Q. W., a to aj v konfrontácií s výpoveďou samotného daňového subjektu. Vyhodnotil tiež vykonané miestne zistenia a ďalšie listinné dôkazy. Je tiež treba na záver upozorniť na to, že na jednej strane žalobca uvádza, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné práve z dôvodu nedostatku hodnotenia dôkazov v neprospech žalobcu a na druhej strane žalobca v inej žalobnej námietke uvádza, že hodnotenie dôkazov v neprospech žalobcu vykonané či už správcom dane alebo žalovaným je nezákonné, pretože všetky dôkazy smerujú práve k uznaniu daňových výdavkov žalobcu. Tieto žalobné námietky sú v logickom rozpore, nie je totiž dobre možné na jednej strane namietať absenciu hodnotenia dôkazov a na druhej strane namietať samotné hodnotenie dôkazov, preto táto námietka rovnako ako námietka nedostatku dôvodov prvostupňového správneho rozhodnutia je účelová a bez opory v správnom spise.

II.

Kasačná sťažnosť

13. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) dňa 9.1.2017 kasačnú sťažnosť, v ktorej napadol rozhodnutie krajského súdu v celej výrokovej časti a kasačnú sťažnosť odôvodnil s poukazom ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP.

14. Mal za to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva pred krajským súdom na verejnom pojednávaní čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a ústavného súdu ako uznávaných súdnych autorít.

15. Krajský súd rozhodol nespravodlivo, bez verejného pojednávania a bez žalobcovej prítomnosti v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Boli porušené žalobcove ústavné základné práva a to: právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože vec nebola spravodlivo prejednaná a rozhodnutá na verejnom pojednávaní a v jeho prítomnosti, právo na poskytnutie súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 LPS.

16. Krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci tak, že žalobu zamietol a formálne sa stotožnil s rozhodnutiami orgánov verejnej správy. Krajský súd nepreskúmal zákonosť žalobou napadnutých rozhodnutí, nevysporiadal sa so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a niektoré námietky si nesprávne vyhodnotil a prijal k nim nesprávne závery. Krajský súd svojím rozhodnutím odobril porušenie zásady zakotvenej v § ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. orgánmi verejnej správy v administratívnom konaní, ktoré nezachovávali práva a právom chránené záujmy žalobcu ako daňového subjektu a potvrdil likvidáciu žalobcu ako daňového subjektu zo strany SR v zastúpení orgánov verejnej správy, ktorej predchádzali rozhodnutia o vyrubení údajného rozdielu na DPH za 2 .až 4. štvrtrok spolu vo výške 30.685 € na vstupe, napriek tomu, že na výstupe bola DPH priznaná a

zaplatená, teda odvedená do štátneho rozpočtu. Slovenská republika v zastúpení orgánmi verejnej správy Daňovým úradom Žilina a Finančným riaditeľstvom dvakrát vybrala DPH z toho istého obchodu. Teda SR sa jedenkrát obohatila na DPH v sume vo výške 30.685 € na vstupe napriek tomu, že na výstupe bola daň priznaná a odvedená do štátneho rozpočtu a následne orgány verejnej správy vyrubili daň z príjmu žalobcovi neuznaním výdavkov, pričom jednak sa jedná o tie isté faktúry a jednak odberateľ tento príjem mal riadne zaúčtovaný a daň z príjmu riadne priznanú a odvedenú do štátneho rozpočtu. Slovenská republika v zastúpení orgánmi verejnej správy Daňovým úradom Žilina a Finančným riaditeľstvom dvakrát vybrala daň z príjmu z predmetných obchodov. Poukázal na vyrubené údajné rozdiely dane na DPH spolu vo výške 30.685 €. Správca dane pri kontrole neuznal ako daňové výdavky úhrady špecifikovaných faktúr zaúčtovaných v účtovnej evidencii daňového subjektu, ktoré vystavila spoločnosť M+R RADIOSERVIS, s.r.o, Bánovce nad Bebravou.

17. Ďalšia námietka spočívala v tom, že podľa názoru žalobcu tento predložil všetky dôkazy, ktoré potvrdzujú dodanie služby a dokazujú preukázateľnosť a vierohodnosť predložených faktúr, teda podľa neho žalovaný nesprávne vyhodnotil zhromaždené dôkazy v neprospech žalobcu.

18. Krajský súd odobril nezákonnosti v rozhodnutiach správnych orgánov a porušenie zásad daňového konania a opomenul prihliadať aj na rozhodnutia uznávaných súdnych autorít v obdobných prípadoch. Zásada zákonnosti a proporcionality je v zákona č. 563/2009 Z.z. konštruovaná tak, že pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Priorizovanie záujmov oprávnených príjemcov daní teda nemôže ísť na úkor rešpektovania práv a právom chránených záujmov tých osôb, ktoré tieto dane platia. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky - sp. zn. IV. ÚS 666/02 a aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/07-44.

19. Krajský súd nesprávnym právnym posúdením odobril vady nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia a porušenie zásady zákonnosti, súčinnosti a primeranosti podľa zákona č. 563/2009 Z.z. Poukázal na nezákonné trvanie daňovej kontroly. Správca dane aj počas prerušenia daňovej kontroly na daň z príjmu vykonával dôkazy z jednej daňovej kontroly do druhej a naopak. Žalobca nemal vedomosť o tom, že by bolo vydané rozhodnutie o pokračovaní v daňovej kontrole tak ako bolo vydané rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly. Správny orgán I. stupňa predvolaním č. 9511401/5/2971935/2012 zo dňa 16.10.2012, ktoré bolo doručené verejnou vyhláškou č. 9511401/5/297247/2012 zo dňa 16.10.2012, sa pokúšal predvolať svedka Q. S. na deň 27.11.2012. O výsluchu tohto svedka nebol žalobca upovedomený, čím bolo porušené jeho právo klásť svedkom otázky na ústnom pojednávaní. Správny orgán I. stupňa dožiadaním č. 9511401/5/3573414/2012 zo dňa 17.12.2012 požiadal miestne príslušného správca dane Daňový úrad Trenčín o preverenie skutočností, týkajúcich sa odvysielania predmetnej reklamnej kampane u daňového subjektu RM PROGRES s.r.o. Správca dane Daňový úrad Bratislava vykonal dňa 24.1.2013 miestne zisťovanie o čom spísal úradný záznam č. 9102401/5/307927/2013/KRC zo dňa 24.1.2013, pričom zamestnanci správca dane vhodili do poštovej schránky kartičku s názvom predvolanie s termínom 30.1.2013 o 09:30 h.. O výsluchu tohto svedka nebol daňový subjekt upovedomený, čím bolo porušené jeho právo klásť svedkovi otázky, konfrontovať sa s jeho výpoveďou, vyjadriť s k svedeckej výpovedi na ústnom pojednávaní čím porušil zásadu zákonnosti. V inom konaní, správca dane Daňový úrad Žilina zaslal dňa 13.5.2013 Q. W. predvolanie č. 9511401/5/1857497/2013, aby sa dňa 4.6.2013 dostavil na Daňový úrad Žilina za účelom vypočutia svedka vo veci preverenia obchodných vzťahov spoločnosti RM PROGRES, s.r.o. v zdaňovacom období roku 2010. Poukázal na to, že daňová kontrola sa vykonáva u konkrétneho daňového subjektu, za konkrétne zdaňovacie obdobie a pre konkrétnu daň. V tomto smere je správca dane, a teda aj žalovaný, povinný určiť predmet a rozsah dokazovania potrebného na zistenie dokazovanej skutočnosti pre správne určenie dane v konkrétnom daňovom konaní v štádiu daňovej kontroly. V každom jednotlivom prípade je predmet a rozsah dokazovania odlišný vzhľadom na zistené alebo tvrdené skutočnosti a vzhľadom na skutkové zistenia. Postup správneho orgánu I. stupňa v tom smere, že za dôkaz použije výsluch svedka z iného daňového konania je nezákonný, vzhľadom na tú skutočnosť, že v inom daňovom konaní je predmet a rozsah dokazovania odlišný od predmetu a rozsahu

dokazovania v predmetnom napadnutom daňovom konaní. Poukazoval a uvádzal aj jednotlivé úkony správcu dane počas prerušenia daňovej kontroly:

1. Dožiadanim č. 9511401/5/3573034/2012 zo dňa 17.12.2012 správny orgán I. stupňa preveroval skutočnosti týkajúce sa odvysielania reklamnej kampane v rádiu HIT Trenčín pre daňový subjekt a žalobcu a to prostredníctvom miestne príslušného správcu dane Daňový úrad Trenčín, ktorý dňa 6.5.2013 vykonal výsluch svedka Q. Z. o čom bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9310401/5/172291/8/2013 u správcu dane evidovanú pod č. 9511401/5/1855754/2013 zo dňa 13.5.2013. Ústne pojednávanie o výsluchu svedka Q. Z. bolo vykonané nezákonne v čase kedy bola daňová kontrola prerušená Rozhodnutím z 15.4.2013, č. 9511401/5/1416545/2013.

2. Správny orgán I. stupňa listom č. 9511401/5/1913727/2013 zo dňa 15.5.2013 požiadal miestne príslušného správcu dane Daňový úrad Trenčín o doplnenie informácií k dožiadaniu č. 9511401/5/3573034/2012 zo dňa 17.12.2012 (Dožiadanie uvedené pod bodom 1.). Na tomto základe Daňový úrad Trenčín vykonal dňa 23.5.2013 miestne zisťovanie vo veci preverenia sídla spoločnosti SPINOZA, s.r.o. o čom bola spísaná zápisnica o miestnom zisťovaní č. 9310401/5/2153215/2013. Dožiadanie a aj vykonanie miestneho zisťovania boli vykonané nezákonne a to v čase kedy bola daňová kontrola prerušená Rozhodnutím z 15.4.2013, č. 9511401/5/1416545/2013.

20. Rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa zo dňa 12.5.2014 neobsahuje dostatočné odôvodnenie, nie je v ňom uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, ktoré skutočnosti považoval I. stupňový orgán za preukázané a ktoré naopak nie a toto svoje posúdenie nijako neodôvodnil. Uvedené odôvodnenie predmetného rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa je v rozpore s § 63 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z.

21. Krajský súd nesprávne vyhodnotil rozloženia dôkazného bremena a unesenie dôkazného bremena pri súčasnom popretí skutkových zistení o reálnosti obchodno-právnych vzťahov, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a poprel rozhodnutia uznávaných súdnych autorít v obdobných prípadoch. Mal za to, že v zásade platí, že daňový subjekt vyčerpá svoje dôkazné bremeno ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s opisom druhu služieb a ich ceny, preukázaním odovzdania finančných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu daňový subjekt si splní svoju dôkaznú povinnosť už predložením účtovníctva potvrdzujúcim jeho tvrdenia a skutočnosti uvádzané v daňovom priznaní, ktoré je vierohodné, správne a úplné. Poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho soudu ze dne 30.1.2008, sp. zn. 2Afs 24/2007, 5Afs 131/2004 a aj NS SR pod sp. zn. 3Sžf/1/2011. Daňový subjekt dokazuje v rámci svojho dôkazného bremena skutočnosti uvedené v § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. Dôkazné bremeno správcu dane, sa v prípade preukázania týchto skutočností, v prípade pochýb a pod., zameriava na to, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Uvedené je vyjadrenie dôkaznej povinnosti správcu dane, v rámci ktorej si tento znáša aj dôkaznú núdzu. Teda dôkazné bremeno správcu dane smeruje k prevereniu a neskôr k potvrdeniu alebo vyvráteniu daňovým subjektom tvrdených a preukázaných skutočností. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/26/2010 zo dňa 24.8.2011 vyplýva, že doklady o realizácii obchodného vzťahu a tvrdenia o realizovaní dodávky podľa účtovných dokladov musia byť vo vzájomnej súvislosti a musia mať povahu faktu, čo znamená, že deklarované údaje je možné preveriť a osvedčiť samotným dodávateľom a odberateľom, alebo osobami konajúcimi za účastníkov obchodného vzťahu, čo znamená, že musia byť vystavené na materiálnom podklade, teda na základe preukázateľného dodania a prevzatia služby alebo tovaru. Daňový subjekt a žalobca za účelom dokázania tvrdení uvedených v daňovom priznaní, skutočností, ktoré majú vplyv na správne určenie dane predložil účtovníctvo, faktúru č. 2010015 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 71 zo dňa 30.6.2010, faktúru č. 2010051 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 161 zo dňa 29.10.2010, faktúru č. 2010066 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 167 zo dňa 31.10.2010, faktúru č. 2010110 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 212 zo dňa 31.12.2010, CD nosič, na ktorom je reklamný spot v trvaní 30 sekúnd a mediálny plán. Jednotlivé faktúry preukazujú dodanie služby a cenu služby, dodávateľa a odberateľa a v tomto ponímaní sú pre účely daňového konania správne a úplné a tieto skutočnosti správcom dlane ani napadnuté neboli. Samotné faktúry však

preukazujú iba formálne dodanie služby. Za účelom dokázania preukázateľnosti a vierohodnosti faktúr daňový subjekt a žalobca doložil tieto ďalšími dôkazmi a to výdavkovými pokladničnými dokladmi, CD nosičom s reklamným spotom a mediálnym plánom. Tieto ďalšie dôkazy potvrdzujú dodanie služby a dokazujú preukázateľnosť a vierohodnosť predložených faktúr, výdavkov a vykonanie služby. Teda daňový subjekt predložil všetky dôkazy, ktorými disponoval a ktoré zo zákona mal mať, navyše predložil dôkazy, ktoré zo zákona nie je povinný evidovať. Mal za to, že si splnil svoju dôkaznú povinnosť aj s prihliadnutím na judikát ESD v prípade Mahagében rozsudok C80/11 spojený s prípadom Dávid rozsudok C142/11, v rámci ktorého Európsky súdny dvor judikoval v rámci daňovej kontroly, že od daňového subjektu nemožno žiadať aby doložil viac dôkazov, ako tie, ktoré musí zo zákona mať.

Uviedol, že následne správny orgán I. stupňa vykonal dokazovanie z vlastného podnetu. Z výsluchu svedka Q. V., ktorý bol v čase od 20.4.2010 do 14.6.2011 konateľom spoločnosti M+R RADIOSERVIS, s.r.o. vyplynuli skutkové zistenia potvrdzujúce obchodno-právny vzťah, teda reálnosť obchodu a jasne vyplýva, že tento jednajúc v mene spoločnosti R+M RADIOSERVIS, s.r.o. zabezpečil pre daňový subjekt a žalobcu reklamnú kampaň v sieti rozhlasových staníc HIT FM rádio, kde jednal so spoločnosťou SPINOZA s.r.o. s pánom Z. a Žilinské rádio ZET, kde jednal so spoločnosťou RM PROGRES s.r.o. s pánom Q. W.. Z výpovede vyplývajú skutočnosti, dôkazy, ktoré potvrdzujú, že spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o. zabezpečila pre daňový subjekt a žalobcu reklamnú kampaň v rádiách HIT FM rádio a Žilinské rádio ZET. Rovnako z výpovede svedka vyplýva skutočnosť, dôkaz, že jemu predložené 4 faktúry a výdavkové pokladničné doklady podpísal a peniaze prebral, vyhotovil reklamný spot, mediálny plán a zabezpečil vysielanie tohto reklamného spotu v HIT FM rádiu a Žilinské rádio ZET. Z výsluchu svedka Q. Z., ktorý bol bývalým konateľom spoločnosti SPINOZA s.r.o. vyplynuli skutkové zistenia potvrdzujúce obchodno-právny vzťah teda reálnosť obchodu na ďalšom stupni obchodu, že reklama bola v rádiu HIT FM rádio odvysielaná pre daňový subjekt a žalobcu v jednej osobe, ktorú sprostredkovala spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o., za ktorú konal Q. V.. Svedok predložil správcovi dane 5 faktúr a jednu zostavu z počítača zoznam vydaných faktúr, ktoré boli vystavené pre spoločnosť R+M RADIOSERVIS s.r.o. za služby odvysielania reklamy. Výsluchom svedka bolo zistené a potvrdené, že spoločnosť SPINOZA s.r.o. odvysielala v HIT FM Rádiu reklamnú kampaň pre daňový subjekt a žalobcu, na ten účel spolupracovala so spoločnosťou R+M RADIOSERVIS, s.r.o. a predložil aj 5 faktúr vystavených pre spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o., ktoré rovnako preukazujú odvysielanie reklamných spotov.

Z výsluchu svedka Q. W., ktorý v čase od 25.11.2010 bol konateľom spoločnosti RM PROGRES s.r.o. a riaditeľom Žilinského rádia ZET, vyplynuli skutkové zistenia potvrdzujúce obchodno-právny vzťah teda reálnosť obchodu na ďalšom stupni obchodu, že spoločnosť RM PROGRES s.r.o. vysielala reklamu pre daňový subjekt a žalobcu, ale prostredníctvom spoločnosti BG SLOVAKIA s.r.o., pričom neskôr predložil aj zmluvu so spoločnosťou R+M RADIOSERVIS, s.r.o. Jednoznačne však potvrdil, že reklamný spot pre daňový subjekt odvysielali. Daňový subjekt predložil účtovníctvo a faktúru č. 2010015 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 71 zo dňa 30.6.2010, faktúru č. 2010051 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 161 zo dňa 29.10.2010, faktúru č. 2010066 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 167 zo dňa 31.10.2010, faktúru č. 2010110 - k nej výdavkový pokladničný doklad č. 212 zo dňa 31.12.2010, CD nosič, na ktorom je reklamný spot v trvaní 30 sekúnd a mediálny plán. Z uvedených dôkazov vyplýva, že predmetná služba spočívajúca v odvysielaní reklamných spotov bola dohodnutá, fakturovaná a vyplatená medzi daňovým subjektom a spoločnosťou R+M RADIOSERVIS, s.r.o. Tieto dôkazy sú dostatočné na unesenie dôkazného bremena daňového subjektu. Ďalej v konaní boli zistené dôkazy z výpovedí svedkov, ktorí potvrdzovali, že spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o. prostredníctvom HIT FM Rádia a Žilinského rádia ZET odvysielala reklamný spot pre daňový subjekt. Dokonca svedkom Q. Z. bolo predložený 5 faktúr medzi spoločnosťami SPINOZA s.r.o. a M+R RADIOSERVIS, s.r.o., vystavené spoločnosťou SPINOZA s.r.o. za odvysielanie reklamných spotov pre spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o. Všetky tieto dôkazy preukazujú a podporujú skutočnosti, tvrdené daňovým subjektom v daňovom priznaní, ktoré sú rozhodné pre určenie dane.

22. Krajský súd nesprávnym právnym posúdením odobril nedostatočné zistenie skutkového stavu pre

posúdenie vecí. V rámci daňovej kontroly správny orgán I. stupňa neuznal daňovému subjektu a žalobcovi zaúčtované výdavky na zahraničné pracovné cesty vo výške 4389,72 €. Uvedené výdavky boli riadne zaúčtované v účtovníctve, ako doklady o nákupe PHM z čerpacej stanice Slovnaft a.s. v Nižnej nad Oravou a boli vo vzájomnej súvislosti s evidenciou jász a dôkazom získaným z výsluchu daňového subjektu. Pričom daňový subjekt uviedol aj názvy spoločností a za nekonajúce osoby s ktorými obchodne jednal.

23. Krajský súd nesprávnym právnym posúdením odobril nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, toto je v rozpore s § 63 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. Takéto odôvodnenie je nepreskúmateľné, nevyplýva z neho akým spôsobom hodnotil správca dane dôkazy a akými úvahami sa pri tom riadil. Súčasťou odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, v časti v ktorej popisuje celkový priebeh daňovej kontroly, je spomenutá žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií č. 9511401/5/134972/2013 zo dňa 10.4.2013, v ktorej správca dane žiadal o vypočutie svedka X.. Z. Š.. Nič viac k jeho výpovedi žalovaný neuvádza, neuvádza, aké skutočnosti svedok vypovedal ani len neodkázal na odpoveď na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií č. 9511401/5/134972/2013 zo dňa 10.4.2013. Žalovaný len stroho konštatoval, že výpoveď svedka nemala vplyv na dôvody a závery správcu dane, a toto svoje tvrdenie v predmetnom napadnutom rozhodnutí ani neodôvodnil. Daňový subjekt má v zásade povinnosť preukazovať skutočnosti uvedené v daňovom priznaní, skutočnosti dôležité pre správne určenie dane, no napriek tomu mu nemožno ako nedostatok preukázateľnosti pričítať neplnenie si účtovných a daňových povinností zo strany dodávateľa a jeho subdodávateľov, nakoľko daňový subjekt a žalobca nemá na splnenie ich povinností reálny dosah. Teda skutočnosť, že spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o. bola prepísaná na bezdomovca a že subdodávateľa dodávateľa nekomunikujú so správcom dane, nemôže predsa automaticky znamenať nepreukázanie tvrdení daňového subjektu, tým by sa rozširovala dôkazná povinnosť aj o skutočnosti, ktoré sú plne v mimo dosahu žalobcu, a to najmä s prihliadnutím, že všetky spoločnosti R+M RADIOSERVIS, s.r.o., SPINOZA s.r.o. a RM PROGRES s.r.o. boli v dobe vykonania obchodnej transakcie a dodania služby komunikujúce so správcom dane, mali konateľov a vykonávali obchodnú činnosť. Súčasný stav týchto spoločností však nemôže byť pričítaný daňovému subjektu. Zo skutočností, že uvedené spoločnosti sú v terajšej dobe nekontaktné, zmenili konateľov a majiteľov nemožno vyvodzovať, že by k vykonaniu služby- realizácie reklamnej kampane nedošlo. Rovnako tak v prípade neuznania zahraničných pracovných ciest, správny orgán I. stupňa a žalovaný nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie, nezistili skutkový stav v dostatočnej miere pre rozhodnutie, pričom disponovali názvami spoločností a menami osôb, ktoré za nich konali, s ktorými daňový subjekt a žalobca pracovne jednal. Teda porušili svoju povinnosť vyplývajúcu z § 24 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. a čo najúplnejšie zistiť skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní. Naopak rozširovali dôkazné bremeno daňového subjektu a žalovaného, ktorý svoje dôkazné bremeno vyčerpal a uniesol, nakoľko ním tvrdené skutočnosti boli preukázané dokladmi o nákupe PHM a cestovným denníkom. Na základe uvedeného žiadal kasačný súd, aby tento zrušil rozhodnutie žalovaného a zrušil aj rozhodnutie správcu dane o vyrubení rozdielu dane z príjmov fyzickej osoby a vec vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd príslušný podľa § 11 písm. d/ SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia - 26.2.2019 bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s ust. § 452 ods. 1 SSP.

27. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/16/2016-85 z 8.11.2016, ktorým tento podľa § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1778534/2015 zo dňa 16.12.2015, ktorým Finančné riaditeľstvo podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Žilina pobočka Dolný Kubín, ktorým správca dane vyrubil daňovému subjektu - žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2010 v sume 32.283,93 €.

28. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

29. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

30. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. (Daňový poriadok) v znení účinnom ku dňu 29.1.2016 (právoplatnosť druhostupňového rozhodnutia) daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

31. Podľa § 24 ods. 2 citovaného zákona správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

32. Podľa § 24 ods. 4 citovaného zákona ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

33. Podľa § 46 ods. 9 písm. a/ Daňového poriadku daňová kontrola je ukončená dňom doručenia protokolu podľa odseku 8.

34. Podľa § 46 ods. 10 Daňového poriadku lehota na vykonanie daňovej kontroly je najviac jeden rok odo dňa jej začatia. Na prerušenie daňovej kontroly sa primerane použije § 61. Ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré určujú základ dane podľa osobitného predpisu, 36b) druhostupňový orgán môže lehotu podľa prvej vety pred jej uplynutím na základe písomného odôvodnenia predĺžiť najviac o 12 mesiacov.

35. Podľa § 61 ods. 1 písm. b/ cit. zákona správca dane daňové konanie môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu. 21a)

36. Podľa § 61 ods. 5 citovaného zákona ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

37. Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z.z o dani z príjmov v znení účinnom k 31.12.2010 na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve 1) daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa § 21 ods. 1 citovaného zákona, prvá časť vety pred čiarkou, daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

39. Podľa § 17 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona výsledok hospodárenia alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami podľa odseku 1 pri zisťovaní základu dane sa zvýši o sumy, ktoré nemožno podľa tohto zákona zahrnúť do daňových výdavkov alebo ktoré boli do daňových výdavkov zahrnuté v nesprávnej výške.

40. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že správca dane vykonal u daňového subjektu - žalobcu, sťažovateľa kontrolu dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2010. Zo správneho spisu jednoznačne vyplýva, že daňová kontrola u žalobcu sa začala dňa 26.6.2012 a to na základe oznámenia o výkone daňovej kontroly č. 9511401/5/363601/2012 zo dňa 14.5.2012 v spojení s úradným záznamom č. 9511401/5/1129767/2012 zo dňa 19.6.2012, z ktorého vyplynulo, že samotný žalobca telefonicky kontaktoval zamestnanca správcu dane a žiadal termín začatia daňovej kontroly na deň 26.6.2012, tiež žalobca prevzal aj oznámenie o zmene termínu daňovej kontroly z 27.6.2012 na 26.6.2012.

41. Ďalej bolo zistené, že daňová kontrola bola rozhodnutím pod č. 9511401/5/1416545/2013 zo dňa 15.4.2013 prerušená a to z dôvodu, že začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia a to zaslaním žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií č. 9511401/5/1349472/2013 zo dňa 10.4.2013. Daňová kontrola bola prerušená od 19.4.2013 do dňa 12.11.2013, kedy správca dane pokračoval v daňovej kontrole na základe oznámenia č. 9511401/5/5093149/2013 zo dňa 13.11.2013. Kasačný súd poukazuje na to, že po zohľadnení doby prerušenia daňovej kontroly bola daňová kontrola ukončená v zákonom stanovenej lehote v zmysle ust. § 46 ods. 10 v spojení s § 61 ods. 1 písm. b/ a ods. 5 daňového poriadku. Správca dane, je oprávnený prerušiť výkon daňovej kontroly podľa § 46 ods. 10 a za použitia § 61 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) tak, aby bol naplnený účel a cieľ daňovej kontroly, t.j. správne určenie a zaplatenie dane. Počas prerušenia daňovej kontroly lehoty na vykonanie daňovej kontroly neplynú (k tomu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/62/2015 z 29.3.2018). Kasačný súd neprihliadol ani na námietku sťažovateľa, že oznámenie o pokračovaní v daňovej kontrole mu nebolo doručené, vzhľadom na fakt, že túto skutočnosť v kasačnej sťažnosti namietal ako novú skutočnosť, oproti žalobe, v tomto smere poukazuje na § 441 SSP.

42. Aj ďalšiu námietku sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú a to vo vzťahu, že počas prerušenia daňovej kontroly na daň z príjmu za zdaňovacie obdobie roku 2010 sa vykonávali dôkazy, kasačný súd poukazuje na to, že pokiaľ má sťažovateľ na mysli námietku, že bol vykonaný nezákonne výsluch svedka Q. Z. a to v čase prerušenia daňovej kontroly, rovnako aj miestne zisťovanie preverovania sídla spoločnosti SPINOZA, s.r.o. dňa 23.5.2013, s touto sa riadne vysporiadal správny súd, ktorý poukázal, že dožiadanie správcu dane dožiadateľnému daňovému úradu bolo vypracované 17.12.2012, t.j. pred prerušením daňovej kontroly, pričom správca dane nemohol ovplyvniť termín samotného uskutočnenia dožiadania dožiadateľným orgánom (o samotnom výsluchu uvedeného svedka bol žalobca riadne upovedomený). Dožiadanie správcu dane vo vzťahu k vykonaniu miestneho zisťovania spoločnosti SPINOZA, s.r.o. bolo datované dňom 15.5.2013, avšak nebolo realizované v rámci tohto

daňového konania, t.j. preverovania dane z príjmov fyzickej osoby na rok 2010, ale týkalo sa daňového konania na daň z pridanej hodnoty. Daňová kontrola týkajúca sa DPH nebola predmetom prerušenia rozhodnutím zo dňa 15.4.2013, ktorým rozhodnutím sa prerušila daňová kontrola vo veci dane z príjmov fyzických osôb, tzn., že dožiadanie mohlo byť vykonané, keďže sa týkalo iného daňového konania. Následne boli jeho výstupy ako listinné dôkazy použité v konaní ohľadne dane z príjmov fyzických osôb na rok 2010 rovnako ako iné listinné dôkazy z iných daňových konaní, čo nie je v rozpore so zákonom.

43. V zhode so správnym súdom vyhodnotil aj kasačný súd ako nedôvodnú námietku sťažovateľa vo vzťahu k námietke, že bolo porušené právo žalobcu klásť svedkom otázky a to vo vzťahu k svedkyni Z. S., ktorej výsluch sa mal uskutočniť dňa 27.11.2012 a výsluch daňového subjektu RM PROGRES, s.r.o., ktorý sa mal uskutočniť 30.1.2013. Z obsahu správneho spisu vyplynulo, že Helenu Klčovú sa správcovi dane nepodarilo vypočúť vôbec, teda výsluch vôbec nebol realizovaný, rovnako v súvislosti s predvolaním daňového subjektu RM PROGRES, s.r.o. na deň 30.1.2013 nedošlo k svedeckej výpovedi žiadnej fyzickej osoby za túto obchodnú spoločnosť, preto sťažovateľ nebol ukrátený na žiadnych zo svojich subjektívnych práv, a teda ani na práve klásť svedkom otázky.

44. K námietke sťažovateľa vo vzťahu k vykonaniu dôkazu výsluchu svedka Q. W. v inom konaní, kasačný súd poukazuje na ust. § 24 ods. 4 Daňového poriadku, podľa ktorého ako dôkaz môžu byť použité všetky prostriedky, ktorými možno zistiť alebo objasniť skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie dane, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Podľa názoru kasačného súdu v zhode s prvostupňovým súdom dôkazy z iných daňových konaní, a teda aj zápisnice o výsluchu svedkov, ktoré boli realizované v inom konaní, boli v danom prípade použité ako listinné dôkazy, teda nie ako dôkazy o výsluchu svedkov. S týmito listinnými dôkazmi bol sťažovateľ riadne oboznámený a mohol sa k nim vyjadriť. Z tohto dôvodu kasačný súd nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že by dôkaz o výsluchu svedka z iného daňového konania nemohol byť použitý v rámci tohto daňového konania v spojení s vyhodnotením ostatných dôkazných prostriedkov, ktoré sa v daňovom konaní použili.

45. Vo vzťahu ku kasačnej námietke sťažovateľa, ktoré sa týkajú nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia správcu dane a žalovaného, kasačný súd opätovne poukazuje na správnosť záverov súdu prvého stupňa, že prvostupňové správne rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného je riadne odôvodnené, nachádza sa v ňom riadne zistený skutkový stav a vyhodnotenie dôkazov, pričom nechýba ani právne posúdenie veci zo strany správcu dane, resp. žalovaného.

46. Nosnou kasačnou námietkou aj žalobnou námietkou bolo tvrdenie sťažovateľa, že predložil všetky dôkazy, ktoré potvrdzujú dodanie služby a dokazujú preukázateľnosť a vierohodnosť predložených faktúr. Vo vzťahu k tejto námietke bolo spornou otázkou, či výdavky vo vzťahu k potvrdeniu reálnosti dodania služby - odvysielania reklamnej kampane deklarovanej vo faktúrach vyhotovených spoločnosťou M+R RADIOSERVIS, s.r.o. a tiež vo vzťahu reálneho výkonu zahraničných služobných ciest, teda či sú alebo nie sú daňovými výdavkami žalobcu s poukazom na § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov.

47. Cieľom daňovej kontroly v súčinnosti s daňovým subjektom je zabezpečiť podklady na zistenie skutočností, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti vo vzťahu k štátnemu rozpočtu. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti namietal nesprávnosť právnych záverov Krajského súdu v Žiline, týkajúci sa námietok žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu, nedostatku dôvodov a neunesení dôkazného bremena žalobcom. Po preštudovaní priloženého administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k rovnakému záveru ako Krajský súd v Žiline, a teda, že správca dane sa z vecou náležite zaoberal a v daňovom konaní ako aj v následnom vyrubovacom konaní vykonal rozsiahle dokazovanie v súčinnosti so žalobcom, ktorého výsledky nepreukázali, že reklamnú kampaň pre daňový subjekt - žalobcu - sťažovateľa dodala spoločnosť R+M RADIOSERVIS, s.r.o. v rozsahu uvedenom na faktúrach a taktiež bolo spoľahlivo preukázané, že samotný reálny výkon zahraničných služobných ciest bol spochybnený z dôvodu, že

podľa evidencie jász všetky protokolom uvedené zahraničné služobné cesty do miest Ostrava, Olomouc, Prostějov, Hodonín, Opava, či Makov daňový subjekt absolvoval v rovnakých dátumoch a časoch, kedy na čerpacej stanici Slovnaft, a.s., Nižná nad Oravou nakupoval pohonné hmoty, z týchto zahraničných pracovných ciest neexistuje žiaden doklad, ktorý by preukazoval ich skutočnú realizáciu.

48. Z vyššie uvedených ustanovení zákona o dani z príjmov vyplýva, že základným kritériom pre uznanie výdavkov v zmysle § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne a to: podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie zabezpečenia udržania príjmov), teda že musí existovať súvislosť medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnym výdavkom, podmienka preukázateľnosti (daňovník musí vedieť preukázať, že výdavok skutočne vznikol) a podmienka zúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zúčtovaný). Na uvedené kritériá musia daňovníci pamätať vždy a to pri každom konkrétnom výdavku, nakoľko iba v prípade ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zúčtovania, potom sa výdavky uznajú za daňový výdavok. Nesplnením čo i len jednej z podmienok pri každom konkrétnom výdavku hrozí postih podľa § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov, teda neuznanie výdavku správcom dane.

49. Správne krajský súd a žalovaný konštatovali, že všetky predložené dôkazy zo strany žalobcu, faktúry s výdavkovými pokladničnými dokladmi, mediálnymi plánmi a CD nosič s reklamným spotom nepostačujú na prijatie záveru o preukázaní reálnej existencie odvysielania reklamnej kampane deklarované na faktúre od spoločnosti R+M RADIOSERVIS, s.r.o.

50. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval v tejto súvislosti za dôležité zdôrazniť, že skutočnosť, že daňový subjekt disponuje faktúrami ešte nedokazuje, že služby uvedené na týchto faktúrach boli skutočne realizované. Predloženie dokladov je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie výdavku na dosiahnutie zabezpečenia a udržania príjmov. Faktúry samo osebe nie sú preukázaním realizácie služieb, resp. prác nakoľko akýkoľvek listinný dôkaz nie je bez preukázania skutkovej podstaty dôkazom o tom, že určité plnenie bolo aj uskutočnené. Samotné faktúry samo osebe nepostačujú na to, aby bola preukázaná skutočnosť realizácie celej reklamnej kampane, pretože faktúry sami osebe potvrdzujú len formálnu stránku zdaniteľného obchodu, pokladničné doklady preukazujú, že faktúry boli vyplácané v hotovosti, čo vo svojej podstate znamená, že existujú dôvodné pochybnosti o vyplatení faktúr - vyplatenie nebolo predložené objektívnymi dôkazmi, napr. výpismi z účtov alebo dôkazmi, s ktorými by vyplývalo čerpanie finančných prostriedkov na vyplácanie faktúr. Ani samotné mediálne plány nemajú ani podľa názoru kasačného súdu vypovedaciu a preukaznú hodnotu a nie sú dôkazom v reálnom uskutočnení konkrétnej reklamnej kampane, teda nie sú dôkazom o realizácii konkrétnej služby.

51. Rovnako je to vo vzťahu k neuznaniu výdavkov vo vzťahu k zahraničným pracovným cestám, podľa kasačného súdu správne orgány dostatočným spôsobom zdôvodnili z akého dôvodu neuznali predmetné výdavky žalobcovi, ktoré sú spojené s týmito zahraničnými cestami. Správny súd konštatoval neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku, s ktorým sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožňuje. Správca dane postupoval v rámci daňového konania v súlade so zásadou objektívnej pravdy, ktorá ovláda daňové konanie. Táto zásada nezakladá správcovi dane absolútnu povinnosť viesť dokazovanie dovtedy pokým sa bez pochybnosti nepreukážu a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním uvádzaných a daňovým subjektom preverovaných skutočností. Je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu alebo schopnosť vrátiť závery vyplývajúci z realizovaného dokazovania z nich vyvodí a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už správca dane získal v rámci správy daní a priebehu konania. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Správca dane vstupuje do procesu dokazovania prioritne s cieľom verifikovať skutočnosť a doklady potrebné predkladané daňovým subjektom. Nebolo povinnosťou správcu dane preukazovať, že dodávateľ žalobcu žalobcovi nedodal služby ale práve naopak bolo povinnosťou daňového subjektu relevantným spôsobom preukázať, že k dodaniu služieb reálne došlo. V tomto smere dôkazná povinnosť spočívala jednoznačne na daňovom subjekte žalobcovi, ktoré mu daňové orgány poskytli dostatok priestoru aby svoje tvrdenia

preukázal aj iným spôsobom ako dokladmi formálnymi, čo žalobca neurobil. Rovnako to bolo vo vzťahu k neuznaniu výdavkov vo vzťahu k zahraničným pracovným cestám.

52. V zmysle rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky výdavky účtované daňovníkom v jeho účtovníctve v rozhodnom období možno považovať za daňové výdavky podľa § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov iba v tom prípade, ak daňovník, ktorý tieto výdavky, náklady účtoval, ich vynaloženie bol schopný dostatočne preukázať.

53. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 8Sžf/32/2014 zo dňa 19.11.2015 konštatoval, že „Ak správca dane po vykonaní daňovej kontroly preukáže, že daňovník hodnoverným spôsobom nevie preukázať existenciu podmienok, ktoré sú pre uplatnenie tohto nároku zákonom stanovené, teda že ide o výdavky, ktoré daňovník vynaložil na úhradu tovarov a služieb, a ich vecnú súvislosť ako aj to, že tovar (služby) bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené, a to práve osobou dodávateľom uvedeného na faktúre, nespĺnil tak podmienky pre priznanie daňových výdavkov. Splnenie formálnej stránky na uplatnenie daňového výdavku vyjadrené predloženými dokladmi je síce jednou z podmienok, aby boli na základe týchto dokladov uznané daňové výdavky, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia od reálneho dodávateľa uvedeného na daňových dokladoch.“.

54. Význam dôkazného bremena daňového subjektu vyplýva jednak zo zákona a je judikovaný aj v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu SR. Je evidentné, že žalobca v prerokovávanej veci jednoznačne nepreukázal existenciu materiálneho plnenia od tvrdeného dodávateľa a tiež nepreložil žiadne hodnoverné dôkazy vo vzťahu k výdavkom zahraničným pracovným cestám, teda že sumy uhradené žalobcom na základe predložených a účtovne spracovaných faktúr osvedčujú, že nimi preukázané výdavky spĺňajú podmienky pre uznanie za odpočítateľné výdavky v zmysle § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov a dokazujú realnosť uskutočnenia certifikovaných služieb, vykonanie reklamnej kampane pre žalobcu, tak ako boli zachytené v predmetných faktúrach. Vzhľadom na skutočnosť, že v daňovom konaní sa nepodarilo náležite preukázať existenciu materiálneho plnenia, ktoré bolo spojené z realizáciou dodania reklamnej kampane pre žalobcu ako daňový subjekt spoločnosťou R+M RADIOSERVIS, s.r.o. v rozsahu uvedenom na faktúrach, súčasne taktiež vecná súvislosť dosiahnutím zabezpečením a udrжанím príjmu u kontrolovaného daňového subjektu Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že správca dane posudzoval správne, keď vyrubil žalobcovi špecifikovaný rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2010.

55. K námietke žalobcu, že správny súd porušil vo vzťahu k žalobcovi právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a verejne prejednaná nezávislým a nestranným súdom, kasačný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že správny súd v predmetnom konaní, keďže žaloba bola podaná za účinnosti OSP, vyzval právneho zástupcu žalobcu výzvou zo dňa 30.3.2016, aby sa vyjadril v lehote 30 dní podľa § 250f ods. 1 OSP, podľa ktorého môže súd o žalobe bez pojednávania rozsudkom ak to účastníci zhodne navrhli alebo ak s tým súhlasia a nie je to v rozpore z verejným záujmom, aby sa v stanovenej lehote vyjadril či súhlasí s rozhodnutím o žalobe bez nariadenia pojednávania. Zároveň vo výzve bola pripojená doložka, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadrí bude súd predpokladať, že nemá žalobca námietky k rozhodnutiu súdu o žalobe bez pojednávania s poukazom na § 250f ods. 2 OSP. Z obsahu spisu bolo preukázané, že predmetnú výzvu právny zástupca žalobcu prevzal 6.4.2016, pričom v stanovenej lehote nepodal súdu žiadne vyjadrenie, preto súd správne aplikoval predpoklad, že ak v stanovenej lehote nemá námietky k rozhodnutiu súdu o žalobe bez pojednávania, správny súd rozhodol dňa 8.11.2016 rozsudkom o zamietnutí žaloby bez nariadenia pojednávania v súlade s dovoľeným procesným postupom. Podľa kasačného súdu uvedeným postupom tak nedošlo zo strany správneho súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces vo vzťahu k sťažovateľovi, tento mohol trvať na nariadení verejného pojednávania.

56. Po vyhodnotení závažnosti kasačných námietok sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline a vo vzťahu k obsahu súdneho a administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 461 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Krajský súd v Žiline postupoval vecne správne, keď žalobu podľa § 190 SSP

zamietol. Vychádzajúc z uvedeného ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zrušenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Žiline, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP.

57. O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona prislúcha len výnimočne (§ 168 SSP), preto sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.